

ENDEVINI EL PERSONATGE

El dimarts 19 de gener de 1479, a les set tocases del matí, a Barcelona, al Palau del Bisbe, arribava el darrer instant d'un vell avar, diplomàtic, tenaç, sensual i fredament cruel, que havia traçat el camí de la unió de dues Corones. Tan il·lustre difunt feia poc més d'un mes que havia voltat per les nostres contrades.

Tenia just 83 anys i mig i 9 dies quan fent cas del consell de metges decidí allunyar-se per uns dies de les tasques de govern per anar de cacera per Sitges, Vilanova de Cubelles, la Geltrú i Vilafranca del Penedès. El dia escollit per iniciar l'excursió fou el dijous 10 de desembre de 1478.

Com cada dia, es degué llevar d'hora, a les cinc del matí, va menjar entre el vuit i les nou, i a la una, després de fer la migdiada assegut en una cadira, inicià l'expedició des del Palau Episcopal, on residia.

Acompanyat del seus servents, es dirigí a Sant Boi de Llobregat, on l'esperaven els munters i falconers i on passà la nit. L'endemà, divendres, a les sis del matí, després de la missa, es posà de nou en camí cap el Prat tot aprofitant per caçar. Dinà a Gavà i després continuà fins Castelldefels, on passà la nit.

El dissabte, també de bon matí, es posà en marxa per anar a dinar a Sitges, passant naturalment per les costes de Garraf. A Sitges, molt cansat i amb mal de gota, es tingué de posar al llit.

Malgrat l'edat, es recuperà força de pressa, puix el dilluns ja va passar el dia a Vilanova i el dimarts, de Vilanova estant, s'arribà a Cubelles a caçar la llebre. L'endemà, tot que tenia molt mal de caixal,

arribà fins a Calafell, on va caçar un porc senglar, però feia molt mal dia, fins i tot plovia, i l'home es va refredar, veient-se obligat a tornar a Vilanova.

Aquella nit, entre el caixal i el refredat, la va passar molt malament. El dimecres gairebé no es va moure, però el dijous, dia 17, ja es va veure valent per partir amb tota la comitiva cap el bosc de Canyelles, on els seus munters seguien el rastre d'un gran senglar. Allí, entre el fred i la humitat, va patir un accés, del qual tardà bastant en refer-se malgrat que ràpidament se l'endugueren al castell on tenien preparat un gran foc. Tot i amb això, després de dinar ja donà ordre de marxa, i així, per entremig de boscos i d'un gran temporal de vent, arribà a Vilafranca.

Entre el caixal i la gota, no va poder aquella nit dormir. L'endemà mateix li varen arrencar el caixal, però quedà tant abatut que en tot el dia i els dos següents no es va moure de Vilafranca. El dilluns 21 dinà a Sant Sadurní, el 22 a Martorell, el 23 a Sant Andreu de la Barca, dormint ja aquella nit a Barcelona.

Durant els actes religiosos de Nadal, ja tothom, a Barcelona, se sorprendé del seu desmillorament, i el dia 5 de gener es posà al llit amb reuma, molts i grans còlics, empitjorant dia a dia fins el fatal desenllaç, potser fruit d'una pulmonia agafada voltant per les nostres contrades.

AJUDA: *Dietarios de la Generalitat de Cataluña por José Coroleu.* Biblioteca de La Vanguardia. Barcelona, 1889.